



ระเบียบมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ว่าด้วย เงินชดเชย

พ.ศ. ๒๕๕๗

โดยที่เห็นเป็นการสมควรให้มีระเบียบว่าด้วยเงินชดเชยเพื่อเอื้อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรให้มีประสิทธิภาพเกิดความมั่นคง และมีหลักประกันในชีวิตการปฏิบัติงาน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๙ (๒) และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ และข้อ ๑๔ แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๑ และในคราวประชุมสภามหาวิทยาลัยครั้งที่ ๑/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ ได้มีมติที่ ๙/๒๕๕๗ จึงได้ออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ว่าด้วย เงินชดเชย พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด หรือประกาศอื่นใดที่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

“บุคลากร” หมายความว่า ผู้ที่ได้รับการบรรจุเป็นบุคลากรประจำตามระเบียบมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติมที่ได้รับเงินเดือนประจำตามบัญชีอัตราเงินเดือนของมหาวิทยาลัย (โดยไม่รวมลูกจ้างชั่วคราวรายปีและลูกจ้างที่มีกำหนดระยะเวลาการจ้าง)

“เงินชดเชย” หมายความว่า เงินที่มหาวิทยาลัยพิจารณาจ่ายให้บุคลากร นอกเหนือจากเงินเดือนประจำและเงินประเภทอื่นซึ่งมหาวิทยาลัยจ่ายให้แก่บุคลากร เมื่อบุคลากรของมหาวิทยาลัย ออกจากงานโดยไม่มี ความผิดตามข้อบังคับที่มหาวิทยาลัยกำหนด โดยมหาวิทยาลัยจ่ายให้ครั้งเดียว

ข้อ ๕ ให้มหาวิทยาลัยจ่ายเงินชดเชยให้บุคลากรเมื่อมหาวิทยาลัยให้ออกจากงานหรือเลิกจ้าง โดยไม่มีความผิดตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) บุคลากรทำงานติดต่อกันครบหนึ่งร้อยยี่สิบวันขึ้นไป แต่ไม่ครบหนึ่งปีโดยนับวันหยุด วันลาและวันที่มหาวิทยาลัยสั่งให้หยุดทำงานเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยรวมด้วย ให้จ่ายเงินชดเชยเท่ากับ ๑ เท่า ของอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๒) บุคลากร ทำงานติดต่อกันครบหนึ่งปีขึ้นไป แต่ไม่ครบสามปีโดยนับวันหยุด วันลา และวันที่มหาวิทยาลัยสั่งให้หยุดทำงานเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยรวมด้วย ให้จ่ายเงินชดเชยเท่ากับ ๓ เท่า ของอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๓) บุคลากร ทำงานติดต่อกันครบสามปีขึ้นไป แต่ไม่ครบหกปีโดยนับวันหยุด วันลา และวันที่มหาวิทยาลัยสั่งให้หยุดทำงานเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยรวมด้วย ให้จ่ายเงินชดเชยเท่ากับ ๖ เท่า ของอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๔) บุคลากร ทำงานติดต่อกันครบหกปีขึ้นไป แต่ไม่ครบสิบปีโดยนับวันหยุด วันลา และวันที่มหาวิทยาลัยสั่งให้หยุดทำงานเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยรวมด้วย ให้จ่ายเงินชดเชยเท่ากับ ๘ เท่า ของอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๕) บุคลากร ทำงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไป โดยนับวันหยุด วันลาและวันที่มหาวิทยาลัยสั่งให้หยุดทำงานเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยรวมด้วย ให้จ่ายเงินชดเชยเท่ากับ ๑๐ เท่า ของอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้าย

ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับแก่ลูกจ้างชั่วคราวรายปีและลูกจ้างที่มีการกำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอนและเลิกจ้างตามกำหนดระยะเวลานั้น

ข้อ ๖ บุคลากรมหาวิทยาลัยมีสิทธิได้รับเงินค่าชดเชยในกรณีมหาวิทยาลัยให้ออกจากงานด้วยเหตุดังต่อไปนี้

(๑) ลาออกด้วยความสมัครใจเมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบ ๑๐ ปีขึ้นไป โดยไม่มีความผิด

(๒) ครบเกษียณอายุ

(๓) ถูกสั่งให้ออกจากงานกรณีเจ็บป่วยจนไม่สามารถปฏิบัติงานของตนได้โดยสม่ำเสมอ

(๔) ถูกสั่งให้ออกจากงานกรณีถูกยุบเลิกตำแหน่งและไม่อาจบรรจุให้ลงในตำแหน่งอื่นที่เหมาะสมได้

(๕) ตายในขณะที่มีสถานภาพเป็นบุคลากรมหาวิทยาลัยเว้นแต่บุคคลผู้นั้นอยู่ในระหว่างการสอบสวนทางวินัย

บุคลากรที่พ้นสภาพการเป็นบุคลากรด้วยเหตุอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าชดเชยจากมหาวิทยาลัย

ข้อ ๗ ในการคำนวณเงินและการนับเวลาเพื่อจ่ายค่าชดเชยตามข้อ ๖ ให้ใช้หลักเกณฑ์ตามข้อ ๕ การนับเวลาเพื่อคำนวณเงินชดเชย ให้นับเวลาตามจริงเป็นวันโดยไม่มีการปิดเศษ

ข้อ ๘ บุคคลที่จะได้รับเงินค่าชดเชยจากเหตุตามข้อ ๖(๕) ได้แก่

(๑) สามีหรือภรรยาที่ชอบด้วยกฎหมายของบุคลากรมหาวิทยาลัยผู้นั้นที่ยังมีชีวิตอยู่

(๒) ในกรณีไม่มีบุคคลตาม (๑) ให้จ่ายแก่บุตรที่ชอบด้วยกฎหมายของบุคลากรมหาวิทยาลัยผู้นั้นที่ยังมีชีวิตอยู่

(๓) ในกรณีไม่มีบุคคล (๑) และ (๒) ให้จ่ายแก่บิดาหรือมารดาหรือทายาทโดยธรรมของบุคลากรผู้นั้นที่ยังมีชีวิตอยู่

(๔) บุคคลหรือนิติบุคคลอื่นนอกเหนือจาก (๑) (๒) และ (๓) ตามที่บุคลากรได้ทำใบแจ้งความจำนงเป็นลายลักษณ์อักษร

ในกรณีที่ไม่มีบุคคลตาม (๑) (๒) และ(๓) ให้บุคลากรดำเนินการระบุชื่อ-สกุล ของผู้ที่บุคลากรประสงค์จะให้มหาวิทยาลัยจ่ายเงินค่าชดเชยจากเหตุตามข้อ ๖ (๕) จำนวน ๑ คน ได้ที่ฝ่ายวิเคราะห์งานบุคคล สำนักงานอธิการบดี โดยมหาวิทยาลัยจะจ่ายเงินค่าชดเชยแก่ผู้ที่บุคลากรมหาวิทยาลัยระบุชื่อ-สกุล ก็ต่อเมื่อไม่มีบุคคลตาม (๑) (๒) และ (๓) แล้วเท่านั้น

ในกรณีที่ไม่มีบุคคลตาม (๑) (๒) และ (๓) ทั้งบุคลากรไม่ได้ดำเนินการตามวรรคสองหรือไม่มีบุคคลที่บุคลากรระบุชื่อ-สกุลไว้ มหาวิทยาลัยไม่ต้องจ่ายเงินค่าชดเชยจากเหตุตามข้อ ๖ (๕)

ในกรณีที่ผู้มีสิทธิรับเงินค่าชดเชยมากกว่า ๑ คน ให้มีการมอบฉันทะเป็นหนังสือให้ผู้มีสิทธิคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ทำการแทน

ข้อ ๙ ให้ฝ่ายวิเคราะห์งานบุคคล สำนักงานอธิการบดี ทำหนังสือแจ้งให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าชดเชยตามข้อ ๘ มาติดต่อดขอรับเงินค่าชดเชยพร้อมแสดงหลักฐานว่าเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าชดเชยดังกล่าว

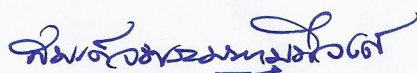
หากผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าชดเชยตามข้อ ๘ ไม่มาติดต่อดขอรับเงินภายใน ๑ ปีนับแต่วันที่ได้รับหรือควรได้รับหนังสือแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าไม่มีความประสงค์จะขอรับเงินค่าชดเชยนี้

ข้อ ๑๐ ให้ฝ่ายวิเคราะห์งานบุคคล สำนักงานอธิการบดี ตรวจสอบเอกสารหลักฐานตามวรรคหนึ่งหรือตรวจสอบรายชื่อบุคลากรที่ครบกำหนดเกษียณอายุ และแจ้งฝ่ายการเงินและบัญชีสำนักงานอธิการบดี เพื่อดำเนินการต่อไป

การได้รับเงินค่าชดเชยในกรณีอื่นๆ ตามข้อ ๖ ยกเว้นข้อ ๖ (๕) ให้ฝ่ายการเงินและบัญชีสำนักงานอธิการบดี จ่ายเงินค่าชดเชยดังกล่าวให้กับบุคลากรในเดือนสุดท้ายที่บุคลากรผู้นั้นจะพ้นสภาพการเป็นบุคลากร

ข้อ ๑๑ ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๗



(สมเด็จพระมหามุนีวงศ์)

นายกสภามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

หมายเหตุ :

๑. เหตุที่ประกาศใช้ระเบียบนี้ คือ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๑ ให้บุคลากรมหาวิทยาลัยต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน จึงออกระเบียบนี้

๒. การพิจารณาให้เงินชดเชยบุคลากรที่เกษียณอายุก่อนประกาศใช้ระเบียบนี้ให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการบริหารงานบุคคล (กบม.)